

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **prap. Bc. X**, nar. dne
bytem
zastoupena JUDr. Josefem Kopřivou
advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje,**
se sídlem Lannova tř. 193, 370 01 České Budějovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2021, č.j. ŘKŘ-7141/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2021, č.j. ŘKŘ-7141/2021, a rozhodnutí ředitele územního odboru České Budějovice Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 16. 9. 2021, č. CBKZ-94/2021, **se ruší a věc se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ředitele územního odboru České Budějovice Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 26. 8. 2021, č. X, byla žalobkyni poskytnuta odměna podle § 123 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za splnění mimořádného služebního úkolu spočívajícího v mimořádném nasazení v rámci pandemie COVID-19 při plnění služebních úkolů vyplývajících z usnesení vlády České republiky nebo opatření Ministerstva zdravotnictví, a odvážný a obětavý výkon služby během pandemie ve výši 12 000 Kč. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním, o němž rozhodl autoremedurou ředitel územního odboru České Budějovice rozhodnutím ze dne 16. 9. 2021, č. X tak, že odvolání vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
2. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rovněž odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 11. 2021, č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně dne 9. 12. 2021 podala žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), v níž napadenému rozhodnutí vytýká nesprávné posouzení věci vyplývající z chybného hodnocení důkazů, a dále nezjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z těchto důvodů žaloba navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
4. Žaloba rekapituluje průběh řízení a obsah podání žalobkyně i vydaných rozhodnutí (viz též ad IV. níže). Přitom poukazuje na to, že již v odvolání proti rozhodnutí o přiznání odměny žalobkyně upozorňovala na závažné vady řízení, neboť doručení rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení o *propuštění* a bylo vydáno, aniž by ona sama byla poučena o procesních právech, natož aby je mohla v řízení uplatnit. Dále poukazovala na předkládací zprávu k usnesení vlády o mimořádném finančním ohodnocení příslušníků Policie ČR a Hasičského záchranného sboru ČR v souvislosti s pandemií, podle níž bylo navrhováno řadovým příslušníkům vyplatit částku 20 000 Kč. S tím ostře kontrastuje rozdělení odměn na územním odboru, kde byly řadovým příslušníkům vyplaceny odměny jen kolem 10 000 Kč. Z dostupných informací je dle žalobkyně zřejmé, že byl porušen § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož má být zajištěno rovné zacházení se všemi příslušníky.
5. Odvoláním žalobkyně napadla i rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o přiznání odměny a jeho výrok označila za nepravdivý. Podle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru je služební funkcionář oprávněn změnit nebo zrušit své předchozí rozhodnutí, jestliže

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

odvolání plně vyhoví. Dle žalobkyně z jejího odvolání zjevně vyplývalo, že nesouhlasila s výší odměny a plně by jí bylo vyhověno jen v případě, že by jí byla poskytnuta odměna ve výši 20 000 Kč. V rozporu s tím bylo rozhodnutí bez náhrady zrušeno. Nebyly tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v rámci autoremedury, rozhodnutí dále neobsahovalo odůvodnění ani výrok o nákladech řízení.

6. Žalobkyně dále považovala za nemožné, aby byl pravdivým závěr, že se správní orgán prvního stupně vypořádal se všemi jejími námitkami, neboť v odůvodnění jeho rozhodnutí není ani zmínka o tom, jaké důvody vedly k poskytnutí odměny v nižší částce, než kterou uvádí usnesení vlády, ani o použitých kritériích. Pro závěr, že je na místě rozhodnutí o přiznání odměny zrušit, protože ji žalobkyně odmítá, nebyl právní důvod. V odvolání žalobkyně jasně uvedla, že odmítá odměnu ve výši určené služebním funkcionářem, bylo z něj tedy pochopitelné, proč jej podávala. Žalobkyně dále poukázala na to, že až v odůvodnění napadeného rozhodnutí je popsán klíč rozdělování odměn, i ten však dezinterpretuje a je v rozporu s důvodovou zprávou usnesení vlády o mimořádném finančním ohodnocení příslušníků. Ta vládě navrhovala uvolnění finančních prostředků umožňující poskytnutí odměny 20 000 Kč každému policistovi, schválením usnesení vládou se návrh stal závazným. Důvody, pro které jí byla poskytnuta odměna ve výši 12 000 Kč, považuje žalobkyně za trest za čerpání dovolené, služebního volna, za dárcovství krve, za čerpání studijního volna a dále za pobyt v karanténě kvůli nakažení partnera. Žalobkyně dále zpochybnila i způsob, jímž se žalovaný vypořádal s námitkou nerovného zacházení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 1. 2022 uvedl, že tato obsahuje stejné námitky, jako odvolání do autoremedury, a to včetně doručení rozhodnutí o propuštění, které se k dané věci nevztahuje. Žalovaný ve svém rozhodnutí nenahrazoval odůvodnění jím přezkoumávaného rozhodnutí, kritéria stanovená vedoucím oddělení a výši odměn uvedl na dovysvětlení adekvátního výkonu žalobkyně a k námitce diskriminace. Při jejich stanovení nebyla zohledňována možnost nákazy koronavirem, ale splnění mimořádného úkolu spočívajícího v mimořádném nasazení během pandemie.
8. Žalovaný dále poukázal na to, že poskytnutí odměny dle § 123 písm. a) zákona o služebním poměru představuje nenárokovou složku služebního příjmu a posouzení rozsahu zásluh příslušníka spočívá plně na služebním funkcionáři. Usnesením vlády č. 663 ze dne 19. 7. 2021 vláda schválila uvolnění finančních prostředků na odměny pro příslušníky, nebylo ale vázáno na konkrétní výši odměny. Žalovaný dále poukazuje na výsledky jednání vedených Policií ČR a Nezávislým odborovým svazem, podle nichž byly odměny dle nařízení vlády diferencovány zejména dle rozsahu pracovní doby příslušníků, v níž se podíleli na protiepidemických opatřeních.
9. Žalovaný dále poukázal na obsah podání žalobkyně ze dne 1. 9. 2021 a na to, že v jeho doplnění po výzvě služebního funkcionáře pouze odkázala na předkládací zprávu k usnesení vlády. Pokud by bylo přistoupeno na úvahu žalobkyně, že všichni příslušníci měli na odměně obdržet částku 20 000 Kč, pak by tím byl popřen smysl odměny, neboť ze zákona je třeba přihlížet k tomu, jakou měrou se příslušník podílel na mimořádném úkolu. Žalovaný se v odvolacím řízení zabýval tím, zda byly

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí formou autoremedury. Ve svém rozhodnutí pak uvedl všechny podklady a skutečnosti, které jej k rozhodnutí vedly, a proto na ně a obsah správního spisu odkázal.

10. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Podstatný obsah správního spisu

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni bylo dne 31. 8. 2021 předáno rozhodnutí č.X, jímž jí byla dle § 123 písm. a) zákona o služebním poměru poskytnuta odměna ve výši 12 000 Kč. Dle odůvodnění je poskytována za splnění mimořádného služebního úkolu spočívajícího v mimořádném nasazení v rámci boje s pandemií COVID-19 při plnění služebních úkolů vyplývajících z usnesení vlády České republiky nebo opatření Ministerstva zdravotnictví, a odvážný a obětavý výkon služby během pandemie.
12. Žalobkyně podala dne 1. 9. 2021 prostřednictvím příslušného služebního funkcionáře proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedla: *Z mé strany vnímám udělení odměny jako výsměch a pokud nemám dostat odměnu adekvátní svému výkonu, odmítám tuto přijmout.* Na to reagoval služební funkcionář dne 6. 9. 2021 tím, že žalobkyni vyzval k odstranění vad podání, přičemž požadoval odůvodnění, proč je poskytnutí odměny vnímáno jako výsměch, v jaké výši by měla být odměna adekvátní výkonu žalobkyně, a sdělení, zda i v případě, kdy se služební funkcionář se zpřesněnými důvody neztotožní, odmítá žalobkyně odměnu i nadále přijmout. Žalobkyně odvolání doplnila prostřednictvím zmocněnce, a to podáním ze dne 10. 9. 2021, kde v petitu navrhovala, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena služebnímu funkcionáři k novému projednání a rozhodnutí. Žalobkyně v doplnění namítala porušení svých procesních práv v řízení, která nemohla uplatňovat, protože doručení rozhodnutí o *propuštění* bylo prvním úkonem v řízení. Žalobkyně dále v doplnění odvolání opětovně odkázala na výše zmiňovanou důvodovou zprávu k usnesení vlády, podle níž bylo navrhováno vyplatit každému příslušníkovi podílejícímu se na boji s pandemií částku 20 000 Kč, s čímž ostře kontrastuje rozdělení odměn na územním odboru, kde řadovým příslušníkům byly přiznány odměny ve výši kolem 10 000 Kč a vedoucím příslušníkům částky 30 – 40 000 Kč. V této souvislosti žalobkyně navrhla doložení rozpisu odměn na územním odboru. Žalobkyně dále namítla porušení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru a absenci podkladů a důvodů rozhodnutí ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 181 odst. 5 téhož zákona.
13. Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2021, č. X správní orgán prvního stupně vyhověl podanému odvolání a rozhodnutí o přiznání odměny zrušil. V odůvodnění byl popsán dosavadní průběh řízení a bylo konstatováno, že se služební funkcionář rozhodl plně vyhovět odvolání a napadené rozhodnutí zrušit. Z tohoto důvodu nebylo v souladu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru třeba dalšího odůvodnění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání, v němž namítala nepravdivost jeho výroku. Uvedla, že z jejího odvolání zcela zjevně vyplývalo, že nesouhlasí s výší odměny, protože by odvolání bylo plně vyhověno pouze tehdy, pokud by prvoinstanční rozhodnutí bylo změněno a byla jí přiznána odměna ve výši 20 000 Kč. Rozhodnutí bylo bez náhrady zrušeno, což vede ke stavu, že o odvolání nebude vůbec

rozhodnuto a nebude ani přiznána požadovaná vyšší odměna. Nebyly tak splněny podmínky pro rozhodnutí autoremedurou. Dále žalobkyně namítla absenci výroku o nákladech řízení, které řádně v odvolání uplatnila.

14. Z obsahu spisu dále vyplývá, že o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto služebním funkcionářem samostatně, přičemž žalobkyni byla přiznána částka 3 146 Kč a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 11. 2021. Věc byla poté předložena tříčlennému senátu poradní komise žalovaného, o jejímž složení byla žalobkyně informována. Komise ve věci jednala dne 23. 11. 2021 a jednomyslně doporučila žalovanému odvolání zamítnout, rozhodnutí potvrdit a žalobkyni nepřiznat náhradu nákladů řízení. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl v souladu s uvedeným návrhem poradní komise. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí především označil postup správního orgánu prvního stupně za souladný se zákonem, neboť ten uznal námitky nevedení řízení a chybějícího odůvodnění rozhodnutí ve věci služebního poměru důvodnými, a proto jim vyhověl. Žalovaný dále podrobně popisuje způsob rozdělování odměn na dopravním inspektorátu územního odboru České Budějovice, z něhož následně dovedl, že žalobkyně nebyla nijak diskriminována. Vzhledem k absenci relevantní reakce ze strany žalobkyně na výzvu k odstranění vad odvolání, žalovaný konstatoval, že z něho nevyplývá požadavek na vyplacení odměny právě ve výši 20 000 Kč, tato částka nevyplývá ani z uvedeného usnesení vlády. Podle § 181 odst. 5 věty druhé zákona o služebním poměru není odůvodnění třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu. Tato podmínka dle žalovaného byla splněna, stejně jako podmínky pro rozhodnutí formou autoremedury. K námitce ohledně absence výroku o nákladech řízení žalovaný poukázal na to, že o těchto nákladech může být rozhodnuto i samostatně, což se v daném případě stalo.

V. Právní hodnocení krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
16. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť obě strany sporu s takovým postupem souhlasily (resp. k výzvě krajského soudu nevyjádřily nesouhlas).
17. Žaloba je důvodná.
18. Podstatou sporu v projednávané věci je otázka, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v rámci autoremedury dle § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru, podle kterého služební funkcionář, který napadené rozhodnutí vydal, může rozhodnutí zrušit nebo změnit, jestliže odvolání plně vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání. Jestliže tak neučiní, je povinen předložit odvolání spolu se svým stanoviskem do 15 dnů ode dne jeho podání odvolacímu orgánu.
19. Žalobkyně v žalobě především namítala chybné hodnocení důkazů, nedostatečné zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a z nich plynoucí nesprávné právní hodnocení. Protože důkazy v řízení prováděny nebyly a

skutkový stav (tj. zrušení rozhodnutí o poskytnutí odměny) je zřejmý, podstatou sporu byla především správnost závěru žalovaného, dle kterého prvostupňový správní orgán oprávněně postupoval podle citovaného § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru a své původní rozhodnutí sám zrušil, aniž by věc předložil odvolacímu orgánu.

20. Přestože lze přisvědčit žalovanému v tom, že žalobkyně ani v doplnění odvolání výslovně neuvedla, jakou výši odměny požaduje, je z obsahu doplnění odvolání a z výslovného odkazu na předkládací zprávu k usnesení vlády o mimořádném finančním ohodnocení příslušníků Policie ČR a HZS ČR v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19 a z odkazu na zásadu rovného zacházení s příslušníky jednoznačně zřejmé, že žalobkyně požaduje přiznání odměny v částce 20 000 Kč. To lze dovodit též z návrhu výroku rozhodnutí obsaženém v doplňku ze dne 10. 9. 2021, kde se výslovně navrhuje rozhodnutí zrušit a věc služebnímu funkcionáři vrátit k novému projednání a rozhodnutí. Pokud tedy je navrhováno rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému rozhodnutí, pak je zřejmé, že je požadována změna rozhodnutí, jen těžko lze z tohoto návrhu petitu dovodit, že by žalobkyně požadovala rozhodnutí pouze zrušit a už vůbec nelze dovodit, že by požadovala jej zrušit a rozhodnout o odměně znovu ve shodném znění. Podle § 175 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru platí, že podání se posuzuje podle svého obsahu. Žalovaný a především správní orgán prvního stupně postupoval v hrubém rozporu s tímto ustanovením, pokud dovozoval, že odvolání žalobkyně plně vyhověl, když odvoláním napadené rozhodnutí o přiznání odměny bez dalšího rámci autoremedury zrušil. Správní orgán prvního stupně vyložil doplněné odvolání zcela účelově tak, aby mohl vytvořit zdání legálního postupu, ačkoli důsledkem takového postupu je faktické potrestání žalobkyně, čemuž nasvědčuje i obsah úředního záznamu ze dne 1. 9. 2021, č.j. KRPC-102227-2/ČJ-2021-020106, který je obsahem předloženého správního spisu.
21. Ze shora učiněných závěrů tudíž vyplývá, že nebyly splněny podmínky autoremedury ve smyslu § 190 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru, neboť odvolání žalobkyně ze dne 1. 9. 2021 ve znění jeho doplňku ze dne 10. 9. 2021 nebylo plně vyhověno, když žalobkyně prostřednictvím odvolání požadovala změnu rozhodnutí o poskytnutí odměny, nikoli toliko jeho zrušení, jak nesprávně dovodil prvostupňový orgán a posléze žalovaný. Odvolání žalobkyně by bylo plně vyhověno pouze tehdy, pokud by služební funkcionář o odměně znovu rozhodl a poskytl ji ve výši požadované žalobkyní. Pokud služební funkcionář dospěl k závěru, že na odměnu v požadované výši žalobkyně nárok nemá, měl postupovat dle § 190 odst. 5 věty třetí zákona o služebním poměru a odvolání postoupit nadřízenému orgánu.
22. Co se týká žalobou uváděné absence prvostupňového výroku o nákladech řízení, je třeba v obecné rovině konstatovat, že pokud měl správní orgán prvního stupně v úmyslu odvolání v rámci autoremedury plně vyhovět, pak bylo v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, který přiměřeně dopadá i na rozhodnutí vydané v autoremeduře, jeho povinností rozhodnout i o nákladech řízení (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č.j. 3 Ad 16/2017 – 117). Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 16. 9. 2021 o žalobkyní uplatněných nákladech řízení nerozhodl, ačkoli jí dle jeho závěrů plně vyhověl. V projednávané věci je ovšem zřejmé, že o nákladech řízení souvisejících s odvoláním žalobkyně ze dne 1. 9. 2021

doplněném dne 10. 9. 2021 bylo rozhodnuto dne 20. 10. 2021 (rozhodnutí vydané pod č.j. KRPC-102227-13/ČJ-2021-0201UO). K porušení veřejných subjektivních práv žalobkyně tudíž fakticky nedošlo.

23. Jelikož krajský soud nepřezkoumával meritorní rozhodnutí o odměně, nemohl se podrobněji zabývat otázkou, nakolik byla výše původně přiznané odměny v souladu s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, tj., zásadou rovného zacházení a zákazu diskriminace, ani otázkou, zda mělo být zohledňováno čerpání služebního volna apod.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě všech shora uvedených důvodů dospěl krajský k závěru, že přezkoumávaná žaloba je důvodná, neboť pro aplikaci § 190 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru nebyly splněny zákonné podmínky. Správní orgán prvního stupně je tak o odvolání žalobkyně ze dne 1. 9. 2021 doplněném dne 10. 9. 2021 povinen znovu rozhodnout.
25. Proto žalobou napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí krajský soud na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšnou žalobkyni, v jejím případě představují náklady řízení zaplacený soudní poplatek a náklady zastoupení.
28. Náklady zastoupení jsou představovány odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) ve výši 2 × 3 100 Kč dle [§ 9 odst. 4, § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., [advokátního tarifu](#), ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 a 4 téže vyhlášky), celkem tedy 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, je nutno navýšit odměnu a náhradu hotových výdajů o sazbu této daně 1 428 Kč. Celkem jde tedy o částku 8 228 Kč. K této částce se připočítává částka 3 000 Kč vynaložená na soudní poplatek. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 14. dubna 2022

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu